

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudcem Mgr. Vladimírem Dufkem ve věci

žalobkyně: **Provincie Řádu minoritů v ČR**, IČO 13695860
se sídlem Minoritská 469/1, 602 00 Brno-střed
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Markem
se sídlem Havlíčkova 29, 586 01 Jihlava

proti

žalovaným:

- 1. Oblastní muzeum a galerie v Mostě, příspěvková organizace**,
IČO 00080730
se sídlem Čsl. armády 1360/35, 434 01 Most
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou
se sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín I.
- 2. Ústecký kraj**, IČO 70892156
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou
se sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín I.
- 3. Česká republika - Ministerstvo kultury**, IČO 00023671
se sídlem Maltézské nám. 1, 118 11 Praha 1

o: žaloba o nahrazení projevu vůle, event. o určení vlastnictví

takto:

- I. Žaloba a) o nahrazení projevu vůle žalovaného č. 3 a schválení jménem žalovaného č. 3 dohody:

DOHODA O VYDÁNÍ MOVITÝCH VĚCÍ

(dále jen „*dohoda*“)

uzavřená níže uvedeného dne, měsíce a roku, ve smyslu zákona č.428/2012 Sb.,

o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále jen jako „*zákon o majetkovém vyrovnání*“)

I.

Smluvní strany

Česká republika – Ministerstvo kultury

IČ: 00023671

se sídlem Maltézské náměstí 1, 118 11 Praha 1

zastoupený.....

(dále jen „*povinná osoba*“)

a

Provincie Řádu minoritů v ČR, IČ: 13695860, se sídlem Brno – střed, Minoritská 469/1,

zastoupený.....

(dále jen „*oprávněná osoba*“)

II.

Předmět smlouvy

1. Oprávněná osoba uplatnila svůj nárok ve smyslu zákona o majetkovém vyrovnání výzvou k vydání majetku ze dne 12.10.2013, doručenou dne 16.12. 2013 povinné osobě.

2. Předmětem vydání dle této dohody jsou tyto movité věci:

- souprava 5 soch světců v nadživotní velikosti, polychromované dřevo s vysokým zlacením od Adama Dietze
- 2 sochy světců dřevěné
- 3 obrazy barokní, olej na plátně s biblickými výjevy

vše z Kláštera a kostela minoritů v Mostě umístěných dnes v Oblastním muzeu v Mostě, a to soch a obrazů uvedených v depositu Náboženské matice jako součást schovací smlouvy č.j.1 [redacted] ze dne [redacted] 1955 a nabídky daru Náboženské matice Okresnímu muzeu v Mostě č.j. [redacted] ze dne [redacted] 1955 schválené Státním úřadem pro věci církevní č. j. [redacted] ze dne [redacted] 1955.

3. Povinná osoba touto dohodou vydává oprávněné osobě majetek specifikovaný v čl. II. odst. 2 se všemi jeho součástmi a příslušenstvím, které náležely do původního majetku oprávněné osoby, nebo které zastoupily jejich funkci, anebo jsou nezbytné k řádnému užívání movité věci v souladu s jejím účelem a oprávněná osoba je přijímá do svého vlastnictví.

4. Povinná osoba touto dohodou převádí vlastnické právo k movitým věcem specifikovaným v

čl. II odst.2 této dohody a vydává movité věci oprávněné osobě ve stavu, v němž se nalézaly ke dni doručení výzvy povinné osobě. Oprávněná osoba movité věci do svého vlastnictví přijímá. Povinná osoba prohlašuje, že ke dni uzavření dohody na movitostech věcech neváznou žádná břemena nebo zástavní práva.

5. Movité věci uvedené v čl. II odst.2 této dohody povinná osoba předá oprávněné osobě do 30 dnů ode podpisu dohody nebo právní moci rozhodnutí soudu, kterým bude nahrazen projev vůle povinné osoby a bude schválena dohoda jménem povinné osoby. O předání a převzetí bude vyhotoven předávací protokol podepsaný oprávněnou osobou a povinnou osobou.

III.

Závěrečná ustanovení

1. Tato dohoda a právní vztahy z ní se řídí právním řádem České republiky, zákonem o majetkovém vypořádání, zákonem č.89/2012 Sb., občanským zákoníkem, a dalšími právními předpisy v účinném znění. Práva a povinnosti z této dohody přecházejí i na případné právní nástupce účastníků dohody.

2. Souhlas povinné osoby nahrazuje ve smyslu §10 odst.4 zákona o majetkovém vyrovnání pravomocný rozsudek soudu.

V Brně dne .....

 ČR- Ministerstvo kultury

 Provincie Řádu minoritů v ČR

nebo

b) o určení, že vlastníkem movitých předmětů, a to těchto movitých věcí

- souprava 5 soch světců v nadživotní velikosti, polychromované dřevo s vysokým zlacením od Adama Dietze
- 2 sochy světců dřevěné
- 3 obrazy barokní, olej na plátně s biblickými výjevy

z Kláštera a kostela minoritů v Mostě dnes umístěných v Oblastním muzeu v Mostě je Provincie Řádu minoritů v ČR, IČ: 13695860, se sídlem Brno – střed, Mínoritská 469/1, a to soch a obrazů uvedených v depositu Náboženské matice jako součást schovací smlouvy č.j. [REDACTED] ze dne [REDACTED] 1955 a nabídky daru Náboženské matice Okresnímu muzeu v Mostě č.j.

ze dne [redacted] 1955 schválené Státním úřadem pro věci církevní č. j. [redacted]
ze dne [redacted] 1955.

je Provincie Řádu minoritů v ČR, IČ: 13695860, se sídlem Brno – střed, Minoritská č.469/1

a žalovaný č.1 a žalovaný č. 2 je povinen tyto věci vydat do 30 ti dnů od právní moci rozsudku.

nebo

c) o určení, že vlastníkem movitých předmětů

- souprava 5 soch světců v nadživotní velikosti, polychromované dřevo s vysokým zlacením od Adama Dietze
- 2 sochy světců dřevěné
- 3 obrazy barokní, olej na plátně s biblickými výjevy

z Kláštera a kostela minoritů v Mostě dnes umístěných v Oblastním muzeu v Mostě a to soch a obrazů uvedených v depositu Náboženské matice jako součást schovací smlouvy č.j. [redacted] ze dne [redacted] 1955 a nabídky daru Náboženské matice Okresnímu muzeu v Mostě č.j. [redacted] ze dne [redacted] 1955 schválené Státním úřadem pro věci církevní č. j. [redacted] ze dne [redacted] 1955 je žalovaný č.3, Česká republika – Ministerstvo kultury, IČ: 00023671, se sídlem Maltézské náměstí č.1, 118 11 Praha 1,

se zamítá.

- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 1 na náhradě nákladů řízení částku ve výši 17 930,60 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalovaného č. 1.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 2 na náhradě nákladů řízení částku ve výši 17 930,60 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalovaného č. 2.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 3 na náhradě nákladů řízení částku ve výši 2 675 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 29. 12. 2015 se žalobce původně domáhal u zdejšího soudu vydání rozhodnutí, kterým by bylo určeno, že vlastníkem 7 soch a 3 obrazů z Kláštera minoritů Most umístěných v Oblastním muzeu v Mostě a to soch a obrazů uvedených v depositu Náboženské matice jako součást schvalovací smlouvy a [redacted] ze dne [redacted] 1955 schválené Státním úřadem pro věci církevní č.j. [redacted] ze dne [redacted] 1955. Žalobce uvádí, že je nástupnickou právní osobou historické právní osoby s názvem Klášter minoritů v Mostě a je oprávněnou osobou podle ustanovení § 3 písm. a) z.č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání

s církvemi a náboženskými společnostmi (dále jen „ZMV“). Doklad o právním nástupnictví a právní kontinuitě – výpis z Rejstříku evidovaných právnických osob MK ČR, Rozhodnutí o sloučení právnických osob dle kán. 581 CIC, Potvrzení právního nástupnictví a právní kontinuity od Konference vyšších představených mužských řeholí v České republice. Dne 12. 10. 2013 žalobce podal jako oprávněná osoba výzvu k vydání movitých věcí ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 ZMV žalovanému č. 1 jako povinné osobě. Přičemž současně doložil právní důvod k vydání věcí a prokázal skutečnosti vedoucí k majetkové křivdě dle ustanovení § 5 písm. c) ZMV doklady dle § 10 odst. 1 ZMV.

Dále žalobce uvedl, že žalobce byl veden jako vlastník pozemků pozemkového katastru p.č. [REDAKCE] v knihovní vložce č. [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] pro katastrální území Most (původně Brüx, dnes katastrální území Most I). byl zde uveden jako Convent des Minoritenordens in Brüx (Konvent Minoritského řádu v Mostě). Na výše uvedené nemovitosti byla žalobcem podána výzva v souladu s ZMV povinným osobám k vydání věcí v souladu se zákonem. Vlastní objekty kostela a kláštera byly demolovány v rámci plnění usnesení vlády ČSR o rozšíření těžby hnědého uhlí na území města Most, objekty byly odstraněny bez souhlasu a vědomí vlastníka a bez náhrady.

Náboženská matice jako správce majetkových podstat řádů a kongregací, tedy jako nevlastník, nabídla darem dne [REDAKCE] 1955 pod č.j. [REDAKCE] Okresnímu muzeu v Mostě movité věci z majetku Kláštera minoritů Most uvedených v příloze schovací smlouvy ze dne [REDAKCE] 1955 dokladem pod č.j. [REDAKCE] Okresní muzeum v Mostě tyto movité věci převzalo jménem Československého státu dne [REDAKCE] 1955 dokladem pod č.j. [REDAKCE]

Žalovaný č. 3 se na základě delimitačního protokolu ze dne 29. 10. 1990 stal od 1. 1. 1991 zřizovatelem státní příspěvkové organizace Okresní muzeum v Mostě. Tato příspěvková organizace převzala mimo jiné i správu movitých věcí z Kláštera minoritů Most. Na základě z.č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky do majetku krajů převedl žalovaný č. 3 movitý majetek ve vlastnictví Provincie Řádu minoritů v ČR z Kláštera minoritů v Mostě do majetku Ústeckého kraje (delimitací k 1. 7. 2001). Čmíž došlo k neoprávněnému zcizení tohoto majetku (žalobce je vlastníkem těchto movitých věcí na základě neplatného úkonu Náboženské matice bez přerušení).

Žalovaný č. 2 zřizovací listinou zřídil příspěvkovou organizaci Ústeckého kraje – Oblastní muzeum v Mostě, IČ 00080730 se sídlem Československé armády 1360, 434 01 Most, které v souladu s textem zřizovací listiny svěřil do péče mimo jiné i movité věci z Kláštera minoritů v Mostě.

Jak již bylo uvedeno výše žalovanému č. 1 byla zaslána výzva k vydání majetku. Žalovaný č. 1 dopisem ze dne 3. 4. 2014 č.j. [REDAKCE] zaslal žalobci vyjádření k podané výzvě a předal věc k vyřízení svému zřizovateli. Ten se podané výzvě dosud nevyjádřil. Žalobce z důvodu procesní opatrnosti uvádí jako žalované všechny subjekty, které připadají v úvahu jako držitelé věcí respektive jako pasivně legitimovaní.

Právní zájem na určovací žalobě žalobce dovozuje z toho, že se žalobce nemůže jiným způsobem domoci svých vlastnických práv.

Dne 11. 2. 2019 žalobce podal návrh na změnu žaloby, která byla připuštěna usnesením ze dne 19. 2. 2019 č.j. 33 C 306/2015 – 72, které nabylo právní moci dne 21. 2. 2013. Podáním ze dne 11. 2. 2019 se žalobce domáhá rozhodnutí, kterým se:

„a) **Nahrazuje se vůle žalovaného č. 3 a soud schvaluje jménem žalovaného tuto dohodu:**

DOHODA O VYDÁNÍ MOVITÝCH VĚCÍ

(dále jen „*dohoda*“)

uzavřena níže uvedeného dne, měsíce a roku, ve smyslu zákona č.428/2012 Sb.,
o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých
zákonů (dále jen jako „zákon o majetkovém vyrovnání“)

I.

Smluvní strany

Česká republika – Ministerstvo kultury

IČ: 00023671

se sídlem Maltézské náměstí 1, 118 11 Praha 1

zastoupený.....

(dále jen „povinná osoba“)

a

Provincie Řádu minoritů v ČR, IČ: 13695860, se sídlem Brno – střed, Minoritská 469/1,

zastoupený.....

(dále jen „oprávněná osoba“)

II.

Předmět smlouvy

1. Oprávněná osoba uplatnila svůj nárok ve smyslu zákona o majetkovém vyrovnání výzvou k vydání majetku ze dne 12.10.2013, doručenou dne 16.12. 2013 povinné osobě.

2. Předmětem vydání dle této dohody jsou tyto movité věci:

- souprava 5 soch světců v nadživotní velikosti, polychromované dřevo s vysokým zlacením od Adama Dietze

- 2 sochy světců dřevěné

- 3 obrazy barokní, olej na plátně s biblickými výjevy

vše z Kláštera a kostela minoritů v Mostě umístěných dnes v Oblastním muzeu v Mostě, a to soch a obrazů uvedených v depositu Náboženské matice jako součást schovací smlouvy č.j. [redacted] ze dne [redacted] 1955 a nabídky daru Náboženské matice Okresnímu muzeu v Mostě č.j. [redacted] ze dne [redacted] 1955 schválené Státním úřadem pro věci církevní č. j. [redacted] ze dne [redacted] 1955.

3. Povinná osoba touto dohodou vydává oprávněné osobě majetek specifikovaný v čl. II. odst. 2 se všemi jeho součástmi a příslušenstvím, které náležely do původního majetku oprávněné osoby, nebo které zastoupily jejich funkci, anebo jsou nezbytné k řádnému užívání movité věci v souladu s jejím účelem a oprávněná osoba je přijímá do svého vlastnictví.

4. Povinná osoba touto dohodou převádí vlastnické právo k movitým věcem specifikovaným v čl. II odst.2 této dohody a vydává movité věci oprávněné osobě ve stavu, v němž se nalézaly ke dni doručení výzvy povinné osobě. Oprávněná osoba movité věci do svého vlastnictví přijímá.

Povinná osoba prohlašuje, že ke dni uzavření dohody na movitostech věcech neváznou žádná břemena nebo zástavní práva.

5. Movité věci uvedené v čl. II odst.2 této dohody povinná osoba předá oprávněné osobě do 30 dnů ode podpisu dohody nebo právní moci rozhodnutí soudu, kterým bude nahrazen projev vůle povinné osoby a bude schválena dohoda jménem povinné osoby. O předání a převzetí bude vyhotoven předávací protokol podepsaný oprávněnou osobou a povinnou osobou.

III.

Závěrečná ustanovení

1. Tato dohoda a právní vztahy z ní se řídí právním řádem České republiky, zákonem o majetkovém vypořádání, zákonem č.89/2012 Sb., občanským zákoníkem, a dalšími právními předpisy v účinném znění. Práva a povinnosti z této dohody přecházejí i na případné právní nástupce účastníků dohody.

2. Souhlas povinné osoby nahrazuje ve smyslu §10 odst.4 zákona o majetkovém vyrovnání pravomocný rozsudek soudu.

V Brně dne .....

ČR- Ministerstvo kultury

Provincie Řádu minoritů v ČR

nebo

b) se určuje, že vlastníkem movitých předmětů, a to těchto movitých věcí

- souprava 5 soch světců v nadživotní velikosti, polychromované dřevo s vysokým zlacením od Adama Dietze

- 2 sochy světců dřevěné

- 3 obrazy barokní, olej na plátně s biblickými výjevy

z Kláštera a kostela minoritů v Mostě dnes umístěných v Oblastním muzeu v Mostě je Provincie Řádu minoritů v ČR, IČ: 13695860, se sídlem Brno – střed, Minoritská 469/1, a to soch a obrazů uvedených v depositu Náboženské matice jako součást schovací smlouvy č.j. [REDACTED]

[REDACTED] ze dne [REDACTED] 1955 a nabídky daru Náboženské matice Okresnímu muzeu v Mostě č.j. [REDACTED] ze dne [REDACTED] 1955 schválené Státním úřadem pro věci církevní č. j. [REDACTED] ze dne [REDACTED] 1955.

je Provincie Řádu minoritů v ČR, IČ: 13695860, se sídlem Brno – střed, Minoritská č.469/1

a žalovaný č.1 a žalovaný č. 2 je povinen tyto věci vydat do 30 ti dnů od právní moci rozsudku.

nebo

c) se určuje, že vlastníkem movitých předmětů

- souprava 5 soch světců v nadživotní velikosti, polychromované dřevo s vysokým zlacením od Adama Dietze

- 2 sochy světců dřevěné

- 3 obrazy barokní, olej na plátně s biblickými výjevy

z Kláštera a kostela minoritů v Mostě dnes umístěných v Oblastním muzeu v Mostě je Provincie Řádu minoritů v ČR, IČ: 13695860, se sídlem Brno – střed, Minoritská 469/1, a to soch a obrazů uvedených v depositu Náboženské matice jako součást schovací smlouvy č.j. [REDAKCE]

[REDAKCE] ze dne [REDAKCE] 1955 a nabídky daru Náboženské matice Okresnímu muzeu v Mostě č.j. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] 1955 schválené Státním úřadem pro věci církevní č. j. [REDAKCE]

ze dne [REDAKCE] 1955 je **žalovaný č.3, Česká republika – Ministerstvo kultury, IČ: 00023671, se sídlem Maltézské náměstí č.1, 118 11 Praha 1.**

Žalovaní jsou povinni uhradit žalobci náklady řízení.“

V průběhu ústního jednání dne 10. 4. 2019 zástupce žalobce uvedl, že návrh žaloby ve znění změny petitu ze dne 11. 2. 2019 obsahuje písařskou chybu, která je způsobena použitím výpočetní techniky, k sestavení tohoto návrhu, když v části petitu označeném jako písm. c), správně nemají být slova „*je Provincie Řádu minoritů v ČR IČ 13695860 se sídlem Brno střed, Minoritská 469/1*“, když tato slova se dostala do petitu v důsledku použití výpočetní techniky k sestavení návrhu. Správně tedy má být uvedeno pouze to, že se určuje, že vlastníkem movitých předmětů uvedených v tomto petitu je žalovaný č. 3 Česká republika – Ministerstvo kultury, IČ 00023671, se sídlem Maltézské náměstí č. 1, 118 11 Praha 1. Z uvedeného je zřejmé, že dle vůle žalobce vyjádřené v části petitu označené písm. c) nikdy nebylo uplatnění nároku na určení, že je vlastníkem movitých předmětů označených v žalobě. Proto také dále v této části nebyla žaloba projednávána, ani o této části nebylo rozhodováno.

Žalovaný č. 1 a č. 2 se k původně podané žalobě shodně vyjádřili tak, že se žalobou nesouhlasí, nárok žalobce ani z části neuznávají a navrhují jeho zamítnutí. K tomu žalovaní dále uvádí, že souprava 5 soch od Adama Dietze byla zhotovena uvedeným autorem pro Děkanský kostel v Mostě v době jeho barokizace (přesněji souprava původně osmi soch od Adama Dietze byla zhotovena pro Děkanský kostel v Mostě, na základě objednávky magistrátu města Mostu, mosteckého děkana Joana Caspara Johna, výběřčího mýtného z Janova Zachariase Schumanna a sedláře z Mostu Ferdinanda Perckmanna – tyto skutečnosti dle žalovaných č. 1 a č. 2 vyplývají z Pamětní knihy města Mostu sepsané Franzem Josephem Mannlicherem, která je uložena ve fondech SOkA v Mostě, fond AM Most, M/1, inv. Č. 1, list č. 78, přičemž tento pramen je citován v disertační práci [REDAKCE] „Jan Adam Dietz, Adam Ferdinand Tietz, Jan Václav Grauer a sochařská dílna v Jezeří u Jirkova“, Praha 2007) a byly původně osazeny na pilířích v chrámové lodi. Ve 2. čtvrtině 18. století byl východní chór Děkanského kostela v Mostě uzavřen monumentálním hlavním oltářem, doplněným v sedmdesátých letech nadživotními sochami tyrolského sochaře B.Edera a obrazy jezuitského malíře J. Kramolína. Protiváhou oltáře se staly velké varhany v západní části empory, a optickou spojnicí soubor soch Krista a apoštolů od lobbkovického sochaře J.A.Dietze z třicátých let 18. století, osazených na vnitřní straně pilířů lodi ve výši empory. Po jejich sejmutí, proto svoji rozměrnost, byly v Klášteře minoritů v Mostě pouze uschovány, což bylo praktické z důvodu, že minoritský klášter s děkanským kostelem sousedil. Je obecně známé, že Děkanský kostel v Mostě nebyl kostelem klášterním, kterým v případě Kláštera minoritů v Mostě by chrám sv. Františka Serafinského. Tato skutečnost sama o sobě vylučuje původní vlastnictví žalobce k sochám kostela, který náležel římskokatolické farnosti, nikoli řádu. To vyplývá i ze zápisu v příloze schovací smlouvy citované žalobcem. V tomto bodě považují žalovaní č. 1 a č. 2 žalobu za neopodstatněnou.

Popis „2 sochy světců – dřevo“ je dle žalovaných č. 1 a č. 2 naprosto nezpůsobilým určením k identifikaci konkrétních soch. Stejně tak „3 obrazy – biblický výjev“. Proto považuje žalobu v této části za natolik neurčitou, že není způsobilá projednání.

Dále žalovaní č. 1 a č. 2 uvedli, že dle jejich názoru z.č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „ZMV“) nezná žalobu na určení vlastnictví oprávněné osoby.

Dále žalovaní č. 1 a č. 2 uvedli, že tvrzení žalobce v bodě IV. žaloby, že movitý majetek ve vlastnictví Provincie Řádu minoritů v ČR z Kláštera minoritů v Mostě byl převeden do majetku Ústeckého kraje dle zákona č. 157/2000 Sb., a to „delimitací k 1. 7. 2001“. Toto tvrzení je však dle žalovaných č. 1 a č. 2 nepravdivé. Žalovaný č. 2 nabyl vlastnictví k souboru movitých věcí podle zákona č. 290/2002 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení působící v oblasti tělovýchovy a sportu a o souvisejících změnách a o změně zákona č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky, ve znění zákona č. 10/2001 Sb., a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný č. 2 tedy nabyl vlastnictví předmětných movitých věcí přímo ze zákona přechodem vlastnického práva. Předmětné věci tak nejsou majetkem státu. (Tyto skutečnosti žalovaní č. 1 a č. 2 navrhuje prokázat Protokolem o předání majetku České republiky do vlastnictví krajů ze dne 19. 11. 2002 a zřizovací listinou žalovaného č. 2)

Dále žalovaní č. 1 a č. 2 uvedli, že nepatří do okruhu povinných osob, jak je vymezuje ustanovení § 4 ZMV, když toto ustanovení jako povinné osoby neuvádí ani Kraje ani jejich příspěvkové organizace.

Dále vznesl žalovaný č. 2 námitku vydržení vlastnického práva k předmětným věcem, když žalovaný č. 2 byl od roku 2002 nejméně do dne 16. 10. 2013, kdy mu byla doručena výzva výzvy zástupce žalobce k vydání věcí, v dobré výře, že nabyl vlastnické právo k předmětným věcem. Přičemž podle důvodové zprávy ZMV není ustanovení § 134 z.č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč.zák.“) o vydržení vlastnictví (jako originálního způsobu nabytí vlastnictví) ustanovením § 18 ZMV dotčeno.

Po připuštění změny žaloby na základě návrhu na změnu žaloby ze dne 11. 2. 2019 žalovaní č. 1 a č. 2 doplnili, že dle jejich názoru petitu v části označené jako písm. a), podle kterého má být nahrazen projev vůle žalovaného č. 3, není možné dle jejich názoru vyhovět z toho důvodu, že žádný z navržených důkazů nnesvědčí tomu, že by žalovaný č. 3 byl vlastníkem věcí, jejichž vydání na základě nahrazeného projevu je požadováno, když za situace, kdy žalovaný č. 3 není vlastníkem těchto věcí, nemůže být účastníkem dohody o jejich vydání.

K části b) petitu, kde je požadováno určení vlastnictví, tam označených věcí žalobcem a uložení povinnosti žalovaným č. 1 a č. 2, tyto věci vydat, žalovaní č. 1 a č. 2 uvedli, že žalobce nenavrhl žádné důkazy, které by prokazovaly, že by kdy byl vlastníkem těchto věcí (žalobce ani netvrdí, jakým způsobem se stal vlastníkem těchto věcí), když žalovanými navržené důkazy prokazují, že vlastníkem těchto věcí, bylo nejdříve Město Most, posléze Česká republika, ze které vlastnictví přešlo na základě zákona na žalovaného č. 2, když žalovaný č. 1 pouze provádí správu těchto věcí.

K části c) navrhovaného petitu žalovaní č. 1 a č. 2 uvádí, že vlastnictví k požadovaným věcem přešlo na žalovaného č. 2 na základě z.č. 290/2002 Sb. Nelze tak rozhodnout, že žalovaný č. 3 je vlastníkem těchto věcí.

Žalovaný č. 3 se k původně podané žalobě vyjádřil tak, se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí, protože v dané věci není pasivně věcně legitimován, protože není vlastníkem ani držitelem v žalobě označených věcí a to i podle tvrzení samotného žalobce uvedených v žalobě („... převedl žalovaný č. 3 movitý majetek ve vlastnictví Provincie Řádu minoritů v ČR z Kláštera minoritů

v *Mostě do Majetku Ústeckého kraje...*). Dle žalovaného č. 3 je vlastníkem (držitelem) v žalobě označených věcí pravděpodobně žalovaný č. 2. Žalovaný č. 3 je toho názoru, že majetek z České republiky na kraje přešel dle z.č. 290/2002 Sb. (nikoli podle z.č. 290/2002 Sb., který žalobce v žalobě uvádí). Dle ustanovení § 8 odst. 2 z.č. 290/2002 Sb., protokol o předání a převzetí majetku dle tohoto zákona musí být podepsán vedoucím organizační složky nebo statutárním orgánem státní příspěvkové organizace za předávajícího a hejtmanem nebo starostou za nabyvatele. V daném případě by předávajícím státní příspěvková organizace Okresní muzeum v Mostě. Dále žalovaný č. 3 uvedl, že zřizovatelem Okresního muzea v Mostě dle ustanovení § 10 odst. 2 z.č. 54/1959 Sb., o muzeích a galeriích, byl výkonný orgán okresního národního výboru, konkrétně ONV v Mostě, jehož kompetence přešly následně dle ustanovení § 19 z.č. 425/1990 Sb., o okresních úřadech na Okresní úřad v Mostě. (viz. zřizovací listina příspěvkové organizace Ústeckého kraje Oblastního muzea Most, která je dostupná na <https://www.muzeummost.cz/data/stranky/Úplné%20znění%zřizovací%20listiny.pdg> v čl. XVI bodě 3 „Zřizovací listina je vydána Okresním úřadem v Mostě. V souvislosti s ukončením činnosti okresních národních výborů ke dni 24. 11. 1990, přešla podle ustanovení § 19 odst. b) z.č. 425/1990 Sb., o okresních úřadech, vůči Okresnímu muzeu v Mostě, příspěvkové organizaci s právní subjektivitou, na Okresní úřad v Mostě zřizovatelská funkce v rozsahu, v jakém je vykonával do 24. 11. 1990 Okresní národní výbor v Mostě.“) Dle žalovaného č. 3 tak není pravdivé tvrzení žalobce, že žalovaný č. 3 se na základě delimitačního protokolu ze dne 29. 10. 1990 stal zřizovatelem státní příspěvkové organizace Okresního muzea v Mostě, když zřizovatelem byl do 24. 11. 1990 Okresní národní výbor.

Po připuštění změny žaloby na základě návrhu na změnu žaloby ze dne 11. 2. 2019 žalovaný č. 3 uvedl, že se ztotožňuje s hodnocením žaloby žalovanými č. 1 a č. 2 a dodal, že dle jeho názoru je nárok na nahrazení projevu vůle žalovaného č. 3 uplatněný v části a) petitu ke dni podání návrhu na změnu žaloby již prekludován.

Dále se domnívá, že petit v části b) je snahou obejít úpravu uvedenou v restitučních zákonech.

Dále uvedl, že v části c) petitu, že úprava uvedená v § 18 ZMV je dle jeho názoru vztažena pouze k pozemkům a netýká se movitých věcí, v příp. movitých věcí, se pak týká pouze movitých věcí spjatých se zemědělskými budovami.

Všichni žalovaní tak nadále trvají na zamítnutí žaloby.

Žalobce byl k ústnímu jednání dne 8. 1. 2020, v jehož průběhu byla žaloba projednána a o uplatněných nárocích žalobce rozhodnuto, řádně předvolán. Vyrozumění o odročení ústního jednání původně nařízeného na den 18. 9. 2019 na den 8. 1. 2020 a to na žádost žalobce za souhlasu žalovaných č. 1 a č. 2 za účelem uzavření dohody o nahlédnutí a realizace tohoto nahlédnutí do evidence sbírkových předmětů v sídle žalovaného č. 1 a případnému smírnému řešení sporu, které žalovaní č. 1 a č. 2 upřednostňují, bylo žalobci, resp. jeho zástupci doručeno dne 17. 9. 2019. Dne 6. 1. 2020 žalobce požádal o odročení ústního jednání nařízeného na den 8. 1. 2019 z důvodu, že žalobce nabyde na základě dohody s [REDAKCE] pozemky v tomto kraji, jeho vlastnické právo však dosud není zapsáno v katastru nemovitostí, a z důvodu, že žalovaný nabídl žalobci možnost nahlédnout do dokladů, aby žalobce mohl řádně specifikovat věci, když žalovaný namítal nepřesnou specifikaci. Nahlížení do dne žádosti o odročení nebylo uskutečněno z důvodu úmrtí v rodině Ing. [REDAKCE], který veškerá sjednání ohledně věcí vede a připravuje.

K prvnímu uvedenému důvodu odročení se soud vyjádřil, již ve svém usnesení ze dne 22. 3. 2018 č.j. 33 c 306/2015 – 82, kterým byl zamítnut návrh žalobce na přerušování řízení ze stejného důvodu. Ze stejných důvodů soud nepovažuje tento důvod k odročení za důvodný.

K druhému důvodu: Dne 9. 9. 2019 (bezprostředně před ústním jednáním nařízeným na den 18. 9. 2019), žalobce doručil soudu návrh, aby nařídil žalovaným č. 1 a č. 2 součinnost spočívající v umožnění nahlédnutí do evidence žalovaného č. 1. Žalovaní č. 1 a č. 2 uvedli, že souhlasí

s odročením ústního jednání nařízeného na den 18. 9. 2019, neboť jsou ochotni potřebnou součinnost žalobci poskytnout za účelem požadovaného nahlédnutí a upřednostňují smírné řešení sporu. Proto bylo ústní jednání nařízené na 18. 9. 2019 odročeno na den 8. 1. 2019. Dle sdělení žalovaných ze dne 7. 1. 2020 žalovaní č. 1 a č. 2 očekávali, že budou žalobcem osloveni s návrhem na termín uskutečnění nahlížení. To se však nestalo, a proto žalovaní vyzvali žalobce dopisem ze dne 7. 11. 2019 žalobce k návrhu termínů. Ani na tuto výzvu nebylo ze strany žalobce reagováno. Proto zaslali žalobci dne 19. 12. 2019 další výzvu. Dle sdělení žalovaných jedinou reakcí na tyto výzvy bylo až dne 6. 1. 2020 doručení žádosti žalobce o odročení jednání. Dle názoru soudu žalobce měl dostatek času k nahlédnutí do evidence žalovaného č. 1, který mu v tomto nahlédnutí nijak nebránil, naopak žalobci nabízel součinnost.

Soud proto neshledal žádost o odročení ústního jednání nařízeného na den 8. 1. 2020 důvodnou, což žalobci dne 7. 1. 2020 sdělil.

Na toto sdělení žalobce dne 7. 1. 2020 reagoval omluvou své neúčasti u ústního jednání nařízeného na den 8. 1. 2020 s tím, že namítanou nejasnost specifikace předmětu žaloby není schopen bez požadovaného nahlédnutí odstranit, s tím, že očekává, že jej soud vyzve k upřesnění petitu. Toto podání neobsahuje žádost o odročení.

Dle názoru soudu je však žaloba dostatečně určitá k jejímu projednání, když jsou předmětné movité věci v petitu žaloby označeny shodně jako v okamžiku tvrzené majetkové újmy dle § 5 ZMV a odkazem na depozitum Náboženské matice jako součást schovací smlouvy č.j. [redacted] ze dne [redacted] 1955 a nabídky daru Náboženské matice Okresnímu muzeu v Mostě č.j. [redacted] ze dne [redacted] 1955 schválené Státním úřadem pro věci církevní č. j. [redacted] ze dne [redacted] 1955. Ztotožnění takto specifikovaných věcí s konkrétními věcmi pro účely vydání případného vyhovujícího vykonatelného rozhodnutí je dle názoru soudu věcí případného dalšího dokazování.

Soud proto věc projednal a rozhodnul v nepřítomnosti žalobce, přičemž vycházel v souladu s ustanovením § 101 odst. 3 o.s.ř. z obsahu spisu a z provedených důkazů.

Následně dne 14. 1. 2020 byla soudu elektronickým podáním zástupce žalobce označeným spisovou značkou 33 C 26/2015 omluva z nařízeného ústního jednání na den 8. 1. 2020 z důvodu onemocnění právního zástupce žalobce zástupcem žalobce datována dnem 8. 1. 2020 doložená potvrzením pro pracovní účely vystaveným dne 8. 1. 2020 v 8:14 hod. MUDr. [redacted] na žádost pacienta. Podle tohoto potvrzení byl zástupce žalobce dne 8. 1. 2020 ošetřen pro akutní respirační infekci bakteriální etiologie s febriliemi. Zástupce žalobce byl zaléčen antibiotiky a byl mu doporučen klidový režim na lůžku a dodržování doporučených opatření. S předpokládanou dobou léčení 14 dnů. Podle svého obsahu (označenou spisovou značkou a okruhem účastníků) je toto podání opožděnou omluvou neúčasti zástupce žalobce u ústního jednání v této věci. Ani toto podání neobsahuje žádost o odročení.

Z Výpisu z rejstříku evidovaných právnických osob Ministerstva kultury ČR ze dne 28. 5. 2015 na č.l. 66 ve spojení s Potvrzením právního nástupnictví a právní kontinuity ze dne 12. 3. 2014 na č.l. 67, Rozhodnutím o sloučení právnických osob dle kán. 581 CIC ze dne 26. 3. 2012 na č.l. 68, Dokladem o právním nástupnictví a právní kontinuity ze dne 18. 3. 2014 na č.l. 69, Potvrzením generálního představeného řádu ze dne 20. 6. 2014 a Potvrzením ze dne 30. 3. 2012 soud zjistil existenci žalobce, skutečnost, že jeho zřizovatelem je Církev římskokatolická a skutečnost, že žalobce se dnem 26. 3. 2012 stal nástupnickou právnickou osobou historické právnické osoby s názvem Klášter minoritů v Mostě, se sídlem č.p. 228, která též vystupovala jako Konvent řádu Minoritů nebo jako „Convent des Minoritenordens in Brück“. Tyto skutečnosti má soud uvedenými listinami za prokázané.

Z kopie plné moci Ing. [redacted] ze dne 30. 4. 2013 soud zjistil, že žalobce touto listinou udělil jako zmocnitel plnou moc Ing. J. [redacted], nar. [redacted], trvale bytem [redacted], [redacted]

■, jako zmocněnci, aby zmocnitele v plném rozsahu zastupoval při zajištění nezbytných dokladů a podkladů potřebných ke všem úkonům podle ZMV, a to včetně úkonů vůči povinné osobě, a při všech jednáních s povinnou osobou souvisejících s aplikací ZMV, a týkajících se uplatnění nároku na vydání zemědělské nemovitosti, jiné věci než zemědělské nemovitosti, práva či jiné majetkové hodnoty, které náležely do původního majetku zmocnitele či jeho právního předchůdce v rozhodném období dle ZMV. Zmocněnec je na základě této plné moci oprávněn k veškerým úkonům ve výše uvedené věci, zejména k:

- 1) Zastupování zmocnitele při zajištění podkladů a dokladů nezbytných k uplatnění nároku na vydání zemědělské nemovitosti, jiné věci než zemědělské nemovitosti, práva či jiné majetkové hodnoty prostřednictvím výzvy vůči povinné osobě,
- 2) Doplnování výzvy o další důvody, skutečnosti a listiny osvědčující uplatněný nárok,
- 3) Veškerým dalším jednáním a úkonům nezbytných k zajištění potřebných podkladů a dokladů.

Zmocněnec je oprávněn udělit plnou moc jiné osobě, aby místo něho jednala za zmocnitele. Zmocněnec tuto plnou moc přijal. Tyto skutečnosti má soud uvedenou listinou za prokázané.

Z kopie podacího lístku ze dne 15. 10. 2013 ve spojení s kopií výzvy ze dne 12. 10. 2013 adresovaná oblastnímu muzeu v Mostě p.o. soud zjistil, že žalobce jako oprávněná osoba zastoupený Ing. ■■■■■ zaslal dne 15. 10. 2013 žalovanému č. 1 jako povinné osobě výzvu k vydání majetku: movitých věcí dle ZMV ze dne 12. 10. 2013, které ve výzvě popisuje odkazem na schovací smlouvu č.j. ■■■■■ ze dne ■■■■■ 1955, s tím, že se věci původně nacházeli v Klášteře Minoritů Most jedná se inventář kláštera, tyto věci náleželi do původního majetku právního předchůdce žalobce a staly se předmětem majetkové křivdy, kterou utrpěl právní předchůdce žalobce v rozhodném období v důsledku skutečností uvedených v § 5 a) až k ZMV. Tyto skutečnosti má soud uvedenými listinami za prokázané.

Z kopie vyjádření k výzvě k vydání majetku movitých věcí dle zák. č. 428/2012 Sb. o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi ze dne 3. 4. 2014 založena na čl. 70, soud zjistil, že žalovaný č. 1 žalobci touto listinou odpověděl, že jeho výzvu uvedenou v předchozím odstavci obdržel dne 16. 10. 2013, vzal jí na vědomí, ale upozorňuje žalobce, že není povinnou osobou, protože není vlastníkem sbírkového fondu, a proto nemá oprávnění vydávat sbírkové předměty bez souhlasu vlastníka. Vlastníkem sbírky je žalovaný č. 2 (Ústecký kraj), který jako zřizovatel žalovaného č. 1, žalovaného č. 1 pouze pověřil správou dané sbírky. Z těchto důvodů žalovaný č. 1 informoval žalovaného č. 2, který si vyžádal podklady. Tyto skutečnosti má soud uvedenou listinou za prokázané.

Z kopie Dizertační práce ■■■■■, Jan Adam Dietze, Adam Ferdinand Tietz, Jan Václav Grauner a sochařská dílna v Jezeří u Jirkova v Praze 2007 1. Díl. (str. 215-220) soud zjistil, že soubor soch apoštolů a evangelistů Jana Adama Dietze, původně osmi kusů, dnes již jenom sedm vznikl v roce 1730-1738, byl objednan Magistrem města Mostu, mosteckým děkanem Johannem Casparem Johnem, Zachariasem Schumannem výběřčím mýtného z Janova a Ferdinandem Perkmannem Sedlářem z Mostu. Při regotizaci kostela na sklonku 19. století byly přeneseny do sbírek zdejšího muzea a posléze po transferu kostela instalovány na konzoly na vnitřní strany pilířů hlavní lodi kostela. Konkrétně je v této práci uvedeno, že

„Podle údajů zaznamenaných v pamětní knize města Most, sepsané mosteckým měšťanem Franzem Josephem Mannlincherem, nechalo první čtveřici soch zhotovit v dílně Jana Adama Dietze samo město (podle poznámky pod čarou č. 139 Pamětní kniha města Mostu, sepsaná Franzem Josephem Mannlincherem a uložená ve fondech SOkA v Mostě, fond AM Most, M/1, inv. Č. 1; Pamětní kniha zachycuje léta 1727-1776. Citovaný zápis najdeme na listu č. 78) na jejich zaplacení pak byly použity jak prostředky obecní, tak peníze náboženského bratrstva Těla Páně, působící při děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie. Podotýkáme, že členy tohoto bratrstva byli nejen významní mostečtí měšťané, ale i řada šlechticů z panství sousedících s Mostem a dokonce i někteří měšťané pražští. Současně byly do kostela dodány nové patronátní lavice, zhotovené truhlářem z Jezeří a

pozlacené mosteckým truhlářem Frantzem Pernerem. Sochy čtyř evangelistů byly na tyto lavice osazeny dne 23. března 1730 a stály celkem 95 zlatých. Donátory páté a šesté sochy z původně osmičlenného souboru, jmenovitě sv. Ondřeje a sv. Jakuba, se stali tehdejší mostecký děkan Joann Caspar John a Zacharias Schumann, výběrcí mýtného z Janova. Tentokrát stála každá socha 19 zlatých a Dietz obě sochy dodal dne 2. Dubna 1732. Poslední dvojice soch byla pořízena z odkazu Ferdinanda Perkmanna, sedláře v Mostě. Sochy představují apoštoly sv. Bartoloměje a sv. Filipa byly sochaři zaplacený dne 23. října 1738, přičemž za každou obdržel sochař 18 zlatých, celkem 36 zlatých dostal za svou práci kovář z Jezeří a cestovné (spropisné) 34 krejcarů bylo vyplaceno tovaryši sochaře.

K novodobým dějinám tohoto souboru se váže řada nejasností a nesrovnalostí, především pak co se týče počtu a umístění jednotlivých soch v prostoru děkanského kostela. Dnes máme dohováno jen sedm soch a jejich současné osazení na pilířích balového trojlodí vzniklo až po transferu děkanského kostela na jeho nové místo a po celkovém restaurování interiéru, kdy v něm byly instalovány víceméně galerijním způsobem jak prvky původního mobiliáře, tak díla svezená z celých severních Čech, reprezentující především uměleckou tvorbu pozdního středověku a raného novověku tohoto regionu. Fotografie interiéru kostela pořízené v 50. a 60. letech 20. století tyto sochy, stejně jako barokní lavice už nezachycují. Patronátní lavice zanikly nejspíše v průběhu regotizace interiéru kostela, která proběhla v osmdesátých letech 19. století. Ve stejné době se sochy ocitly ve sbírkách muzea v Mostě. Kdy, kam a proč se ztratila jedna ze soch, není bohužel známo.“

Z Katalogu z roku 1927 ve fotokopii přední strany a z dvou stran, které se dotýkají vlastnictví soch apoštolů od Adama Dietze, který je v němčině, opatřen překladem ředitele žalovaného č. 1. soud ve spojení s vyjádřením ředitele žalovaného č. 1, které obsahuje popis historie souboru socha obrazovou dokumentací, zjistil, že sochy byly v děkanském kostele až do roku 1880 (fotografie z let 1865-1870), kdy byla zahájena regotizace kostela nejpozději roku 1893 byly přemístěny do budovy muzea v Mostě založeného v roce 1888 (fotografie – pohled od interiéru muzea před rokem 1900). Ještě v roce 1927 je v katalogu z roku 1927 uvedeno, že jsou ve vlastnictví děkanského kostela v Mostě. V muzeu sochy zůstaly umístěny až do roku 1978, kdy se budova muzea musela zbourat, poté se přestěhovaly do nového Mostu. Po roce 1989, kdy byl kostel přemístěn a opraven, se sochy vrátily zpět do interiéru děkanského kostela (fotografie – pohled do interiéru muzea v roce 1934 a – návštěva Kondrada Henleina v muzeu v Mostě v roce 1939).

Tyto skutečnosti má soud uvedenými listinami za prokazané.

Z kopie schovací smlouvy č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] 1955 ve spojení s kopiemi depozita straně č. 368, zejména však 369 a 370 soud zjistil, že dle těchto listin měla Náboženská matice jako správce majetkových podstat řádů a kongregací, které neslouží účelům řehole, ve smyslu vyhlášky č. 351/1950 Ú.l., a ukladatel v depozitu na straně 369 a 370 zapsanou soupravu 5 soch světců v nadživotní velikosti, dřevo, polychromované a vysoké zlacení á 5 000 Kčs (sochy uloženy v roce 1911-14) autora Adama Dietze, 2 sochy světců-dřevo á 500 Kčs a 3 obrazy barokní olej-plátno biblický výjev 450 Kč Kláštera Minoritů Most a tyto dává schovací smlouvou ze dne [REDAKCE] 1955 Okresnímu muzeu v Mostě jako schovateli a tento je do úschovy přijímá již přijal, aby je opatroval.

Z kopie Nabídky daru č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] 1955 soud zjistil, že Náboženská matice jako správce majetkových podstat řádů a kongregací touto listinou nabízí darem Československému státu – Okresnímu muzeu v Mostě ve smyslu vyhlášky č. 351/1950 Ú.l. předměty, vědecké, historické, umělecké nebo sběratelské hodnoty, které převzalo do úschovy schovací smlouvou ze dne [REDAKCE] 1955 č.j. [REDAKCE] a to v hodnotách v této smlouvě uvedených (tedy předmětů uvedených v předchozím odstavci) s tím, že vlastnictví k těmto předmětům přejde na Československý stát – Okresní muzeum v Mostě dnem přijetí této nabídky.

Z kopie prohlášení o přijetí daru Okresním muzeem v Mostě ze dne [REDAKCE] 1955 č.j. [REDAKCE] soud zjistil, že v této listině Okresní muzeum v Mostě prohlašuje jménem Československého státu, že přijímá jako dar ve prospěch Československého státu – Okresní muzeum v Mostě

předměty podle schovací smlouvy č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] 1955 a to v hodnotách v této smlouvě uvedených.

Soud má tak za prokázané, že s věcmi označenými v petitu žaloby Náboženská matice, které nevlastnila, učinila úkony, jimiž s tímto majetkem nakládala postupem dle vyhlášky č. 351/1950 Ú.l. a to tak, že je převedla do vlastnictví státu.

Z protokolu o předání a převzetí majetku České republiky do vlastnictví krajů ze dne 19. 11. 2002 soud zjistil, že Předávajícím podle této listiny je Okresní muzeum v Mostě a nabyvatelem žalovaný č. 2 (Ústecký kraj). Podle čl. I. odst. 1. Na základě ustanovení § 1 z.č. 290/2002 Sb. přechází dnem 1. 1. 2003 z vlastnictví České republiky do vlastnictví žalovaného č. 2 státní příspěvková organizace Okresní muzeum v Mostě, se sídlem Most, ul. Čs. armády č.p. 1360, u níž funkci zřizovatele vykonával ke dni 31. 12. 2002 Okresní úřad v Mostě. Podle čl. I. odst. 3. Příspěvková organizace Okresní muzeum v Mostě se dnem 1. 1. 2003 stává příspěvkovou organizací kraje a zapisuje se do obchodního rejstříku. Protokol nabývá účinnosti dne 1. 1. 2003.

Z Úplného výpisu z obchodního rejstříku žalovaného č. 1 ze dne 30. 8. 2019 soud zjistil existenci žalovaného č. 1 a, že zřizovatelem žalovaného č. 1 a je žalovaný č. 2 a sbírky a sbírkové předměty jsou hmotným majetkem, s nímž žalovaný č. 1 hospodaří podle zvláštních předpisů.

Z Úplného znění zřizovací listiny příspěvkové organizace Ústeckého kraje Oblastní muzeum v Mostě, p.o., č.j. 244/2003 soud zjistil, že zřizovatelem žalovaného č. 1 je žalovaný č. 2 přičemž žalovaný č. 2 předává zřizovací listinou k hospodaření majetek, který je v jeho vlastnictví včetně sbírek a sbírkových předmětů, tedy i soch a obrazů.

Soud má tak za prokázané, že věci označené v petitu žaloby ve vlastnictví státu spravovala státní příspěvková organizace Okresní muzeum v Mostě a tyto na základě ustanovení § 1 z.č. 290/2002 Sb. přešly dnem 1. 1. 2003 z vlastnictví České republiky do vlastnictví žalovaného č. 2, který je zřizovatelem žalovaného č. 1, na kterého převedl zřizovací listinou hospodaření s těmito věcmi.

Žalobce k prokázání svého tvrzení, že státní příspěvková organizace Okresní muzeum v Mostě spravovala věci označené v petitu žaloby, žalobce navrhl provedení důkazu delimitačním protokolem ze dne 29. 11. 1990. K dotazu soudu zást. žalovaných č. 1 a 2 a pověřená pracovnice žalovaného č. 3 uvedli, že delimitačním protokolem z 29. 10. 1990, ani jeden ze žalovaných nedisponuje. Pověřená pracovnice žalovaného č. 3 uvádí, že žalovaný č. 3 se snažil tento delimitační protokol ze dne 29. 10. 1990 získat také dotazem u Národního archivu, ze kterého však přišla též negativní odpověď. Proto za účelem prokázání tohoto tvrzení navrhla provést důkaz listinou Provincie řádu minoritů v České republice – delimitační protokol ze dne 22. 2. 2019, ze které soud zjistil, že žalovaný č. 3 pátral po delimitačním protokolu ze dne 22. 2. 2019 i dotazem na Národní archiv, který mu sdělil, že v jeho spisech tento delimitační protokol nalezen nebyl. Vzhledem k tomu, že soud má toto tvrzení za prokázané již výše uvedenými důkazy a důkaz delimitačním protokolem nelze provést, protože jej žalobce nepředložil a z jiných zdrojů není k dispozici rozhodl soud v souladu s ustanovením § 120 odst. 1 o.s.ř., že tento důkaz jak nadbytečný neprovede.

Dále soud rozhodl podle § 120 odst. 1 o.s.ř., že neprovede důkazy listinami kopií knihovní vložky č. [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] pro k.ú. Most, kopií výzvy České republiky Úřadu pro zastupování ve věcech majetkových ze dne 19. 12. 2013 spolu s dokladem o odeslání ze dne 15. 10. 2013 a kopií výzvy České republiky [REDAKCE] s.p. ze dne 19. 10. 2013 spolu s dokladem o odeslání ze dne 21. 10. 2013, protože důkazy byly žalobcem navrženy za účelem prokázání tzv. funkční souvislosti mezi v petitu žaloby označenými věcmi a pozemky uvedenými v těchto důkazech. To tvrzení však dle názoru soudu vzhledem k níže uvedenému právním hodnocení není ve věci rozhodující skutečností.

Z provedených důkazů soud učinil následující skutkový závěr.

Žalobou ze dne 29. 12. 2015 se žalobce původně domáhal u zdejšího soudu vydání rozhodnutí, kterým by bylo určeno, že vlastníkem 7 soch a 3 obrazů z Kláštera minoritů Most umístěných v Oblastním muzeu v Mostě a to soch a obrazů uvedených v depositu Náboženské matice jako součást schvalovací smlouvy a [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] 1955 schválené Státním úřadem pro věci církevní č.j. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] 1955.

Teprve dne 11. 2. 2019 žalobce podal návrh na změnu žaloby, která byla připuštěna usnesením ze dne 19. 2. 2019 č.j. 33 C 306/2015 – 72, které nabylo právní moci dne 21. 2. 2013.

Zřizovatelem žalobce je Církev římskokatolická. Žalobce se dnem 26. 3. 2012 stal nástupnickou právnickou osobou historické právnické osoby s názvem Klášter minoritů v Mostě, se sídlem č.p. 228, která též vystupovala jako Konvent řádu Minoritů nebo jako „Convent des Minoritenordens in Brūx“.

Žalobce jako oprávněná osoba zastoupený Ing. [REDAKCE] zaslal dne 15. 10. 2013 žalovanému č. 1 jako povinné osobě výzvu k vydání majetku: movitých věcí dle ZMV ze dne 12. 10. 2013, které ve výzvě popisuje odkazem na schovací smlouvu č.j. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] 1955, s tím, že se věci původně nacházeli v Klášteře Minoritů Most jedná se inventář kláštera, tyto věci náležely do původního majetku právního předchůdce žalobce a staly se předmětem majetkové křivdy, kterou utrpěl právní předchůdce žalobce v rozhodném období v důsledku skutečností uvedených v § 5 a) až k ZMV.

Soubor soch apoštolů a evangelistů Jana Adama Dietze, původně osmi kusů, dnes již jenom sedmi vznikl v roce 1730-1738, byl objednáán Magistrátem města Mostu, mosteckým děkanem Johannem Casparem Johnem, Zachariasem Schumannem výběřčím mýtného z Janova a Ferdinandem Perkmannem Sedlářem z Mostu. Při regotizaci kostela na sklonku 19. století byly přeneseny do sbírek zdejšího muzea a posléze po transferu kostela instalovány na konzoly na vnitřní strany pilířů hlavní lodi kostela.

Sochy byly v děkanském kostele až do roku 1880, kdy byla zahájena regotizace kostela nejpozději roku 1893 byly přemístěny do budovy muzea v Mostě založeného v roce 1888. Ještě v roce 1927 je v katalogu z roku 1927 uvedeno, že jsou ve vlastnictví děkanského kostela v Mostě. V muzeu sochy zůstaly umístěny až do roku 1978, kdy se budova muzea musela zbourat, poté se přestěhovaly do nového Mostu. Po roce 1989, kdy byl kostel přemístěn a opraven, se sochy vrátily zpět do interiéru děkanského kostela.

Náboženská matice s věcmi označenými v petitu žaloby, které nevladnila, učinila úkony, jimiž s tímto majetkem nakládala postupem dle vyhlášky č. 351/1950 Ú.l. a to tak, že je převedla do vlastnictví státu.

Věci označené v petitu žaloby ve vlastnictví státu spravovala státní příspěvková organizace Okresní muzeum v Mostě a tyto na základě ustanovení § 1 z.č. 290/2002 Sb. přešly dnem 1. 1. 2003 z vlastnictví České republiky do vlastnictví žalovaného č. 2, který je zřizovatelem žalovaného č. 1, na kterého převedl zřizovací listinou hospodaření s těmito věcmi.

Na základě uvedeného skutkového závěru soud učinil následující právní posouzení.

Podle § 82 odst. 1 věty první o.s.ř. je řízení zahájeno dnem, kdy došel soudu návrh na jeho zahájení.

Hmotně právní účinky změněného nároku (tímto způsobem nově uplatněného nároku nebo nově uplatněné části nároku) nastávají dnem, kdy soudu došla písemná změna návrhu, popř. dnem, kdy návrhovaatel (žalobce) učinil toto podání ústně do protokolu. Běh promlčecích a prekluzivních lhůt se proto ohledně takto uplatněných práv staví tímto dnem a nikoliv např. dnem, kdy bylo zahájeno řízení o původním návrhu nebo kdy bylo rozhodnuto o připuštění změny návrhu.

Podle §4 z.č. 428/2012 Sb. o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi (dále jen „ZMV“) povinnou osobou je

- a) Pozemkový fond České republiky,
- b) Lesy České republiky, s. p.,
- c) stát, za který jedná příslušná organizační složka státu,
- d) státní příspěvková organizace, státní fond, státní podnik a jiná státní organizace,

za podmínky, že tato osoba je oprávněna hospodařit s majetkem státu nebo vykonávat správu majetku státu, který se stal v rozhodném období předmětem majetkové krivdy v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.

Podle § 10 odst. 1 ZMV oprávněná osoba písemně vyzve povinnou osobu k vydání jiné věci než zemědělské nemovitosti do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, jinak její nárok zanikne.

Podle § 10 odst. 4 ZMV Nedojde-li k uzavření dohody o vydání věci podle odstavce 2 nebo podle § 11, může se oprávněná osoba obrátit ve lhůtě 3 let na soud s návrhem, aby nahradil chybějící projev vůle povinné osoby, jinak její nárok zanikne. Lhůta pro podání návrhu podle věty první počíná běžet marným uplynutím lhůty 6 měsíců stanovené v odstavci 2 nebo v § 11.

Podle § 10 odst. 2 ZMV povinná osoba uzavře s oprávněnou osobou písemnou dohodu o vydání jiné věci než zemědělské nemovitosti do 6 měsíců ode dne doručení výzvy, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 11). V dohodě budou nemovitosti uvedeny údaje podle katastrálního zákona. Bude-li předmětem vydání pouze část pozemku evidovaného v katastru nemovitostí v podobě parcely, musí být neoddělitelnou součástí dohody geometrický plán.

Z obsahu žaloby projednávané věci po připuštění změny žaloby navržené žalobcem dne 11. 2. 2019 zejména jejího petitu a označení účastníků je zřejmé, že tento obsahuje eventuální petity označené a), b) a c). Pouze v části petitu označeném jako a) se žalobce domáhá nahrazení projevu vůle povinné osoby (žalovaného č. 3) k uzavření dohody o vydání věci (§ 10 odst. 4 ZMV). To je také jediná věc, k jejímuž rozhodnutí by bylo rozhodující skutečností na plnění hypotézy § 7 odst. 2 ZMV tzn. funkční souvislosti s nemovitou věcí, kterou oprávněná osoba vlastní, nebo která se vydává podle tohoto zákona.

Ne však v tomto případě, neboť s ohledem na datum doručení návrhu na změnu žaloby dne 11. 2. 2019 je lhůta stanovená v ustanovení § 10 odst. 4 ZMV k podání žaloby o nahrazení projevu vůle povinné osoby k datu doručení návrhu na změnu žaloby prekludována. Neboť i s maximálním využitím běhu lhůt stanovených v ustanoveních § 10 odst. 1 ZMV, § 10 odst. 2 ZMV a § 10 odst. 4 ZMV by k prekluzi oprávnění podat žalobu o nahrazení projevu vůle povinné osoby došlo nejpozději uplynutím dne 1. 7. 2017. Proto soud žalobu v v části a) petitu jako nedůvodnou ve výroku I. jeho části a) zamítl.

V eventuálním petitu označeném jako písm. b) se žalobce domáhá určení, že je vlastníkem věcí označených v žalobě a tomu navazujícímu vydání těchto věcí žalovanými č. 1 (muzeum) a žalovaným č. 2 (kraj).

Podle § 80 o.s.ř. určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem.

Podle § 1040 odst. 1 z.č. 89/2012 sb., občanský zákoník účinný od 1. 1. 2014 (dále jen „NOZ“) kdo věc neprávem zadržuje, může být vlastníkem žalován, aby ji vydal.

Podle § 1042 NOZ vlastník se může domáhat ochrany proti každému, kdo neprávem do jeho vlastnického práva zasahuje nebo je ruší jinak než tím, že mu věc zadržuje.

K tomu srovnej § 126 odst. 1 z.č. 40/1964 Sb., občanský zákoník účinný do 31. 12. 2013 (dále jen „obč.zák.“), podle kterého vlastník má právo na ochranu proti tomu, kdo do jeho vlastnického práva neoprávněně zasahuje; zejména se může domáhat vydání věci na tom, kdo mu ji neprávem zadržuje.

Podle § 18 odst. 1 ZMV může oprávněná osoba podat soudu žalobu o určení vlastnického práva státu z důvodu, že věc z původního majetku registrovaných církví a náboženských společností byla přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona převedena nebo přešla z majetku státu do vlastnictví jiných osob v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, nebo v rozporu s ustanovením § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona; lhůta pro uplatnění výzvy k vydání věci počne běžet dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo určeno vlastnické právo státu.

Podle § 5 písm. c) ZMV skutečností, v jejímž důsledku došlo v rozhodném období k majetkovým křivdám, jsou úkony učiněné Náboženskou maticí, jimiž nakládala s majetkem, který nevlastnila, zejména při postupu podle vyhlášky č. 351/1950 Ú. l. I., o převzetí správy některých majetkových podstat náboženským fondem. Tak jako tomu bylo v tomto případě.

V eventuálním petitu označeném písm. b) se však žalobce nedomáhá určení vlastnického práva státu dle § 18 odst. 1 ZMV a žalování č. 1 a č. 2 ani nejsou povinnými osobami (k vydání) taxativně vyjmenovanými dle § 4 ZMV.

Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2013 sp.zn. 28 Cdo 1167/2012 uvedl, že „za situace kdy nemovitosti převzala stát v rozhodné době (od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990), se osoba oprávněná ve smyslu restitučních zákonů nemůže úspěšně domáhat ochrany vlastnického práva podle obecných předpisů (srov. např. § 126 obč.zák.), a to ani formou určení vlastnického práva podle § 80 písm. c) o.s.ř. (dnes jen § 80 o.s.ř.). Žalobou na určení vlastnického práva nelze obcházet smysl a účel restitučního zákonodárství. Tvrzením vlastnického práva, zejména toho, jež vyžaduje záznam do katastru nemovitostí, v případě absence legitimního očekávání na straně navrhovatele není naplněna preventivní funkce žaloby dle § 80 písm. c) o.s.ř., a tedy není dána ani naléhavost právního zájmu na jejím podání.“

Tedy eventuální petit označený písm. c) je obcházením smyslu a účelu restitučního zákonodárství, které nemůže požívat soudní ochrany. Proto soud shledal eventuální petit označený písm. b) nedůvodným a jako takový jej ve výroku I. písm. b) rozsudku zamítl.

V eventuálním petitu označeném jako písm. c) se žalobce domáhá určení, že vlastníkem movitých předmětů označených v žalobě je žalovaný č. 3 (stát).

V tomto případě se tak jedná o nárok uplatněný postupem dle § 18 odst. 1 ZMV, podle kterého může oprávněná osoba podat soudu žalobu o určení vlastnického práva státu z důvodu, že věc z původního majetku registrovaných církví a náboženských společností byla přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona převedena nebo přešla z majetku státu do vlastnictví jiných osob v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, nebo v rozporu s ustanovením § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona; lhůta pro uplatnění výzvy k vydání věci počne běžet dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo určeno vlastnické právo státu.

Podle § 1 odst. 1 z.č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, tento zákon **upravuje podmínky převodu majetku státu**, k němuž mají právo hospodaření státní podniky, státní peněžní ústavy a jiné státní organizace (dále jen "podnik"), jakož i podmínky převodu majetkových účastí státu **na podnikání** jiných právnických osob, a to na české nebo zahraniční právnické nebo fyzické osoby (dále jen "privatizace").

Podle § 3 z.č. 92/1991 Sb. majetku, na jehož vydání může vzniknout nárok fyzické osobě podle zvláštních předpisů, může být použito podle tohoto zákona pouze v případě, že tyto nároky nebyly uplatněny ve stanovené lhůtě nebo byly zamítnuty.

Vzhledem k tomu, že v žalobě označené věci přešly dnem 1. 1. 2003 z vlastnictví České republiky do vlastnictví žalovaného č. 2, který je zřizovatelem žalovaného č. 1, na kterého převedl zřizovací listinou hospodaření s těmito věcmi, je zřejmé, že nebyly převáděny na podnikání. Tedy se na ně tento blokační paragraf nevztahoval a jejich převodu nebránil.

Podle § 29 z.č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, majetek, jehož původním vlastníkem byly církve, náboženské řády a kongregace, nelze převádět do vlastnictví jiným osobám do přijetí zákonů o tomto majetku.

Nejvyšší soudu ve svém rozsudku ze dne 1. 6. 2016 sp.zn. 28 Cdo 5217/2015 judikoval, že „ustanovení § 29 zákona o půdě neznemožňovalo přechod historického majetku církví nacházejícího se ve vlastnictví státu na kraje dle zákona č. 290/2002 Sb.“

Vzhledem k tomu, že věci označené v petitu žaloby ve vlastnictví státu spravovala státní příspěvková organizace Okresní muzeum v Mostě a tyto na základě ustanovení § 1 z.č. 290/2002 Sb. přešly dnem 1. 1. 2003 z vlastnictví České republiky do vlastnictví žalovaného č. 2 (kraje), který je zřizovatelem žalovaného č. 1, na kterého převedl zřizovací listinou hospodaření s těmito věcmi, ani blokační § 29 zákona o půdě se na ně nevztahoval a jejich převodu nebránil.

Proto soud i eventuální petit označený písm. c) shledal nedůvodným a jako takový jej ve výroku I. písm. c) zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalovanému č. 1, jež byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 17 930,60 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 3 písm. a), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 35 000 Kč sestávající z částky 2 000 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t. s tím, že odměna byla snížena z původní částky 2 500 Kč podle § 12 odst. 4 a. t., z částky 2 000 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé (vyjádření k žalobě ze dne 21. 7. 2016) dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. s tím, že odměna byla snížena z původní částky 2 500 Kč podle § 12 odst. 4 a. t., z částky 2 000 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé (sdělení na výzvu soudu ze dne 15. 5. 2018) dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. s tím, že odměna byla snížena z původní částky 2 500 Kč podle § 12 odst. 4 a. t., z částky 2 000 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé (vyjádření k návrhu na přerušování řízení ze dne 15. 10. 2018) dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. s tím, že odměna byla snížena z původní částky 2 500 Kč podle § 12 odst. 4 a. t., z částky 2 000 Kč za účast na jednání soudu dne 10. 4. 2019 dle § 11 odst. 1 písm. g) a. t. s tím, že odměna byla snížena z původní částky 2 500 Kč podle § 12 odst. 4 a. t. a z částky 2 000 Kč za účast na jednání soudu dne 8. 1. 2020 dle § 11 odst. 1 písm. g) a. t. s tím, že odměna byla snížena z původní částky 2 500 Kč podle § 12 odst. 4 a. t. včetně šesti paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t., cestovní náhrada v celkové výši 1 018,68 Kč, a to v souvislosti s cestou realizovanou dne 10. 4. 2019 částka 510,40 Kč představující jednu polovinu z náhrady za 118 ujetých km v částce 820,81 Kč (33,60 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 333/2018 Sb. při průměrné spotřebě 8,5 l/100 km a 4,10 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 333/2018 Sb.) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 2 × 30 minut v částce 200 Kč podle § 14 a. t. a v souvislosti s cestou realizovanou dne 8. 1. 2020 částka 508,28 Kč představující jednu polovinu z náhrady za 118 ujetých km v částce 816,56 Kč (32 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 358/2019 Sb. při průměrné spotřebě 8,5 l/100 km a 4,20 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 358/2019 Sb.) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 2 × 30 minut v částce 200 Kč podle § 14 a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 14 818,68 Kč ve výši 3 111,92 Kč výrok II.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalovanému č. 2, jež byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 17 930,60 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 3 písm. a), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 35 000 Kč sestávající z částky 2 000 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t. s tím, že odměna byla snížena z původní částky 2 500 Kč podle § 12 odst. 4 a. t., z částky 2 000 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé (vyjádření k žalobě ze dne 21. 7. 2016) dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. s tím, že odměna byla snížena z původní částky 2 500 Kč podle § 12 odst. 4 a. t., z částky 2 000 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé (sdělení na výzvu soudu ze dne 15. 5. 2018) dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. s tím, že odměna byla snížena z původní částky 2 500 Kč podle § 12 odst. 4 a. t., z částky 2 000 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé (vyjádření k návrhu na přerušování řízení ze dne 15. 10. 2018) dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. s tím, že odměna byla snížena z původní částky 2 500 Kč podle § 12 odst. 4 a. t., z částky 2 000 Kč za účast na jednání soudu dne 10. 4. 2019 dle § 11 odst. 1 písm. g) a. t. s tím, že odměna byla snížena z původní částky 2 500 Kč podle § 12 odst. 4 a. t. a z částky 2 000 Kč za účast na jednání soudu dne 8. 1. 2020 dle § 11 odst. 1 písm. g) a. t. s tím, že odměna byla snížena z původní částky 2 500 Kč podle § 12 odst. 4 a. t. včetně šesti paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t., cestovní náhrada v celkové výši 1 018,68 Kč, a to v souvislosti s cestou realizovanou dne 10. 4. 2019 částka 510,40 Kč představující jednu polovinu z náhrady za 118 ujetých km v částce 820,81 Kč (33,60 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 333/2018 Sb. při průměrné spotřebě 8,5 l/100 km a 4,10 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 333/2018 Sb.) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 2 × 30 minut v částce 200 Kč podle § 14 a. t. a v souvislosti s cestou realizovanou dne 8. 1. 2020 částka 508,28 Kč představující jednu polovinu z náhrady za 118 ujetých km v částce 816,56 Kč (32 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 358/2019 Sb. při průměrné spotřebě 8,5 l/100 km a 4,20 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 358/2019 Sb.) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 2 × 30 minut v částce 200 Kč podle § 14 a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 14 818,68 Kč ve výši 3 111,92 Kč (výrok III.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalovanému č. 3, jež byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 2 675 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů řízení uplatněných v souladu s § 151 odst. 3 o. s. ř. za použití vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb., dle které účastníkovi řízení, jenž nebyl zastoupen zástupcem podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a nedoložil výši hotových výdajů, náleží částka 1 800 Kč představující 300 Kč za každý ze šesti úkonů dle § 2 odst. 3 uvedené vyhlášky (vyjádření k žalobě dne 1. 7. 2016, vyjádření k návrhu žalobce na přerušování řízení ze dne 24. 10. 2018, vyjádření k návrhu žalobce na změnu žaloby ze dne 6. 3. 2019, Sdělení na výzvu soudu ze dne 9. 5. 2018, účast u jednání dne 10. 4. 2019 a dne 8. 1. 2020) a cestovní náhrady ve výši prokázané žalovaným č. 3 k ústním jednáním dne 25. 6. 2018, dne 10. 10. 2018, dne 10. 4. 2019 a dne 8. 1. 2020. Ústní jednání dne 25. 6. 2018 a dne 10. 10. 2018 byla odročena a neproběhla, žalovaný č. 3 však prokázal zakoupení jízdních dokladů a jejich výši. Jiné náklady soud neshledal účelně vynaloženými (výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Mostě. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaní povinnosti uložené jim tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Most 8. ledna 2020

Mgr. Vladimír Dufek
samosoudce